

— „Кой ти купи герданчето,
Гюзелъ Милке Тудуркина,
Герданчето — сребърното?“
— „Купи ми го Кириакътъ,
За моето бѣло гърло,
Азъ да носѣж, той да гледа.“

— „Кой ти купи фустанчето,
Гюзелъ Милке Тудуркина,
Фустанчето — джамфесчето?“
— „Купи ми го Кириакътъ,
За моята тънка снага,
Азъ да носѣж, той да гледа.“

Пѣсенъта отминѣ и заглѣхнѣ въ по-нататъшнитѣ улици. Но тя докара думата възъ Милка Тудуркина, близка попова съсѣдка. Милка бѣше хубавичко, но развалено момиче, за което много истории се носѣхъ изъ градеца, и славата му растѣше всѣки день, за растуха на хлѣвуститѣ бѣбрици. Скоро искарахъ и пѣсенъ на Милка. Махаленитѣ се чумеряхъ. Тѣмъ не бѣше драга тая съблазнь въ съсѣдството: лошъ примѣръ моленсва. Съвѣтвахъ баща ѝ и майка ѝ да ѣж вѣнчежтъ за Рачка Лиловъ, бакърджийчето, което лудѣяло за неѣж. Но неговиятъ баща и майка не скланяхъ. Кой си даваше чедото за такава изгора?

— Ами пѣкъ Лило Бакърджиятъ защо пѣкъ не дава да му се спомѣне? казваше баба попадия — че той ва кога иска да жени своятъ граплю, Рача? За чорбаджийска дѣщеря ли, или за боярска? Милка, момиче младо, хубаво... Ехъ, грѣшило, бъркало отъ глупостъ, съ тоя умъ не ще остане я! Умътъ дохожда по-нататѣкъ... Па като се обичатъ нека се зематъ... Съ обичъ и сговоръ да си живуватъ, както Господъ далъ. Ами тѣй по-хубаво ли е?

— А бе, то момичето глупакъ, ама и него го не оставятъ на мира отъ искушения лукавихъ, подзе дѣдо попъ; — отъ дѣ да си е чапкхнинъ, за него наднича, дѣ да си е пѣсенъ, за него приказва... Какво ще прѣвишъ?